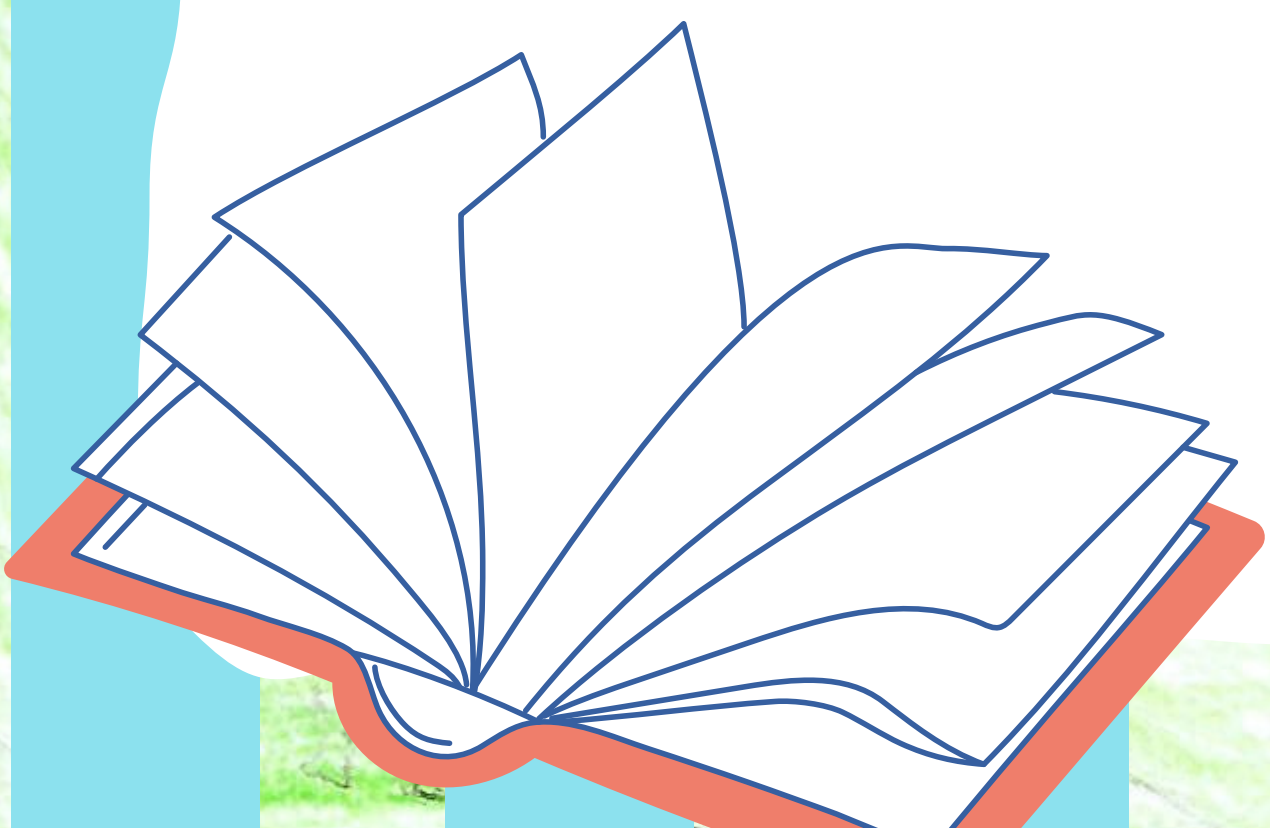

Ποιήματα των
μαθητών της Στ2
τάξης με αφορμή το
ποιήμα του
Ευγένιου Τριβιζά
" Η πολύ λαίμαργη
φάλαινα που έφαγε
τη θάλασσα."

Η ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

Μια αρκούδα πολύ λαχούδα

Είχε δούνα ροζ

Και ολοι την έλεξαν μιν τρωάς,

Έτρωδε τα δέντρα, της μελισοφολιές,

τα φυτά και έπινε ποτάμια πολλά.

Αλλά μια μέρα ήρθαν κυνηγοί

την ροζ αρκούδα βάλαν σε φυχή.

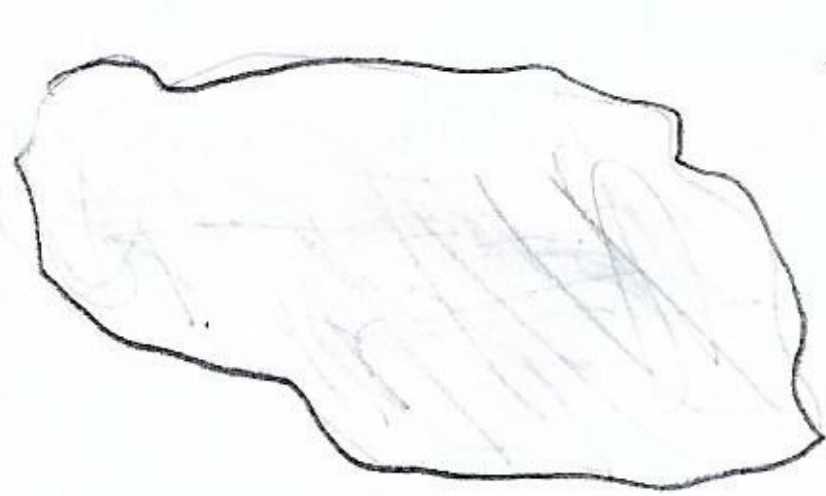
Σε θάμνο δεν είχε να κρυφτεί

έκανε λάθος το σφολογιό

Σε ξφρυκή σελήνη τ'α'βγαλε έλα

το έκανε πάνω στην ώρα.

Ευτυχώς δεν έπασε καμιά ουρίτσα
η μικρή μας αρκουδίτσα.

Αντζωωω
Άννα

ΤΟ ΧΟΝΤΡΟ ΚΑΙ-ΛΑΙΜΑΡΓΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Σε ένα λιοντάρι λαιμαργό και χοντρό

Άνοιξε το στόμα του

Έφαγε όλο το χωριό,

τα έβγαλε όλα και,

Ήταν αχόρταγο, το δάσος,

πήρε κρύγμια σε τρία βουνά.

Δεν ήπιε ούτε γυζό,

ούτε ζώο, πουλιά, αρκούδες, τυφείς

καϊνόμενες δέντρα, ψαλιές!

Σίδη να έρχονται κάτι κουνήτοι

και σκέυτηνε! Αχ! Τι κακό τι

συνφορά τε βρήκα.

«Δεν έχω ούτε δόντο ούτε

συνιές να κρυγτώ! Τι θα κάνω

όρατε;» Σε δικά δόντά θα είναι εδώ.

Αγγελος Μπ. Φρανκ Ζακ.

"Το δαιμόνιο ελπίση που έφαγε το Σάβος"

Καταίει όλα τα Σίνερα,
όλες της δούλες, όλα τα
κουνέλια, τις αδελφίδες, τους
λόκους, τους κυνηγούς, τα
πρόβατα! Έφαγε με μιας όλα τα
αίδια και τα χορτάκια!

Είσε τότε πολλούς ανθρώπους
να έρχουν με καίρι μισρό,
δεν ήξερε τι ήταν αυτό,
«Αχ!-σκίρτηκε-τι συφορά»

Έρχονται να με σκοτώσουν, να
με κύνουν κομποτάκια να
με φάνε! Δεν έχω πουθενά
να κρυφτώ, ούτε Σίνερα, ούτε
δαίμονες αλλά ούτε ζωά
να με προστατίψουν. Δεν άφησα
ούτε δουλούδι. Άνοιξε το στόμα
του και από μέσα βγήκε όλο
το χορτάκι, τα ζωά και τα
Σίνερα. Δεν κύνδινε πια.

Πατρινή
Γκρίτα

είσαι

« Η αρκούδα που έφαγε το δάσος »

Μια μέρα η αρκούδα ξύπνησε
κλαπ' την πολύ την πείνα

Πηγε στην λίμνη να φάει ψάρι
και έφαγε με μιας τις πέστρες
και τα νεφρούκια

Το μεσημέρι Πείνασε ξανά,
και στην λίμνη δεν βρήκε τίποτα
γιατί τα έφαγε όλα το πρωί,

Έτσι άρχισε να πεινάει αρκετά
και αναγκάστηκε να φάει όλο το δάσος!

Εκείνη την ώρα δεν ενιωθε καλά
απ' το πολύ φαί και μετά από λίγο
αφού καλόσε είδε κάτι ανθρώπους
με οπλά για να την σκοτώσουν.

Αλλά αυτή δεν μπορούσε να τρέξει
και αναγκάστηκε να τα βγάλει όλα,
και να κρυφτεί στο δάσος το οποίο έφαγε,
με αποτέλεσμα να κρυφτεί απ' τους ανθρώπους
και να μην την πιάσουν.

Ιόσονας Μ. Αλεξοπούλου π.

Μια λαιμαρφη τυχρης εφαγε το δαυτος

Μια λαιμαρφη τυχρης εφαγε ολα
τα γουρουνια, εφαγε ολα
τα φυτα και τα δεντρα με
τα πουλια που καθοταν στα κλαδια

Αναξε το στομα της καταλιε τα
ποντικια, καταλιε και τα κροσικια, τα
ψιδια τα αρνια, καταλιε ολο το δαυτος
με τα ποταμια τις ριβνες τα βουνα

Ειδε λαθοκνητους < Μα τι θα κανω
τωρα, δεν εχω να κρυφτω πουθενά
ακόμα > και τότε αφεισως σταματησε
να τρωει εβρασε ολα τα γουρουνια
τα φυτα και τα δεντρα με τα πουλια
που καθοταν στα κλαδια, εβρασε τα
ποντικια τα κροσικια τα αρνια εβρασε
ολο το δαυτος θωονκε με τρια.

Αναστασια
Αρτεμις κ.

το Λιοντάρι που έφαγε το δάσος

Το Λιοντάρι που
 το λένε Μπομπο
 έφαγε το δάσος
 όλο. Το Λιοντάρι
 που πεινούσε και
 ποτέ δε σταματούσε
 πεινούσε τόσο
 πολύ που έφαγε
 όλη την Αμερική
 έφαγε, δέντρα και
 φωλιές ζώα και
 σπιλιές ήλιε
 εις λίμνες
 τα ποτάμια
 και του
 δάσους τα
 καλάμια
 τον σκιουρο
 του μικρο
 το αλογο
 το με γάδο
 το γουρούνι το καλο

το ένα μετά
 το άλλο.
 Τον γρηγορο λαρο
 τα πουλια που
 πεκανε απσπανω
 τον σκανεσόχοιρο
 τον ακαθωσο.
 Μολις τα'φαγε
 όλα αυτα
 ξαηλωσε στην
 ερημια όμως
 κατακεβε οτι
 ήταν μονος
 ετσι τα
 ξανα έβγαξε
 με την μη.
 Εκανε φίλους
 πολλους παλιους
 φίλους και καλους.

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. και Γιώργος Π.

Ένα πάντα που έφαγε το δάσος

Έφαγε το δάσος
 σαν να ήταν μια
 μπουκιά,
 δέντρα, φυτά, λουλούδια
 και κλαδιά κυλούσανε
 στο στομά του σαν
 γρηγορα φορηγιά.
 Όλοι στο στομάχι
 του φωνάζανε να
 βρούμε, και σχέδιο
 καταστρώνανε πως
 να τον κατουν τα
 ρευτεί και να τους
 βγάλει.
 Το πάντα όμως
 συνεχίζει να τρώει
 πιο πολλά δες και
 δεν άκουγε τίποτα για.

Ήρθαν τα μπαμπού
 από την Κίνα να τον
 επιθεωρήσουν και να
 τον πούνε: Πάντα
 το όριο βαρους Ξεπερνάς
 στην μπαμπού φυλακή θάπας.
 Το πάντα τότε αχχώθηκε
 κι άρχισε να παραμιλάει:
 δέντρα, φυτά, κλαδια
 δεν έπρεπε να φάω
 γιατί τώρα αρχίζω να
 Παναω.
 Τότε από το φόβο του
 άρχισε να τρέμει σαν
 ντομάτα κοκκίνησε
 σαν ένοχος που κλαίει.
 Δέντρα, φυτά, λουλούδια

και κλαδια
 βγήκαν απ' το
 στομά του με
 μεγάλη χαρά.
 Από τότε το
 πάντα έτρωγε
 σιγά σιγά και
 σκεφτόσανε
 πριν πράξει πάλι
 καλά.

Δήμητρα, Ειρήνη Μ.

Το δαιμαργό διονταρι

Καταίνε, όλα τα στα

όδες τις πέτσες

όδα τα ρυζα

όδα τα ήλκα, σκυφια

όδα τα μεράδα ραβια

τις δίμνες, τα δέντρα

Αρχισε να ρέχει αδα
κουράσθηκε αν το ροδι
ραει!

και τότε ανοιξε το
με ένα μεράτο θρυνημό
και εβγαδε οδες τις
πέτσες, οδα τα ρυζα
όδα τα μερά σκυφια
όδα τα μεράδα ραβια
τις δίμνες, τα δέντρα
και ολο το υραιο δαος

Αφου τα χανε όλα

μια κι εβω, εινε
ηθεε η ωρα να

χυνεση! οδο το

υραιο δαος!

Ειδε τότε να ερχοντα

τηνευε κυνηγοι

Τοτε αρχισε να

κρυβεται ανυ τους

κυνηγου και ανε τότε

τεωει τα εδωγια

μια μια!

Στέφανος, Άρης